

СТАРМАЛИ

ГОДИНА VII.

„Стармали“ излази трипут месечно. Годишња цена 4 ф. — годишња 2 ф. — на 3 месеца 1 ф. За Србију и друге крајеве 10. — 5. — 2½ динара. — Власник и одговорни уредник Змај-Јован Јовановић; Издаје штампарија А. Пајевића у Новом Саду. — Рукописи се пишу уреднику (Dr. J. Jovanović, Wien IX. Porcellangasse, 56.) — Преплата и све што се тиче администрације, штампарији А. Пајевића у Новом Саду. — За огласе плаћа се 6 повч. од реда, слова као што су ова и сваки пут 30 повч. за жиг.

ДАКЛЕМ МИР ЈЕ ОСИГУРАН.

Биће мира, биће мира
И дуга и тр-ја!
Тако веле новинари
И господа сјајна.

Куд погледаш: Leitartikel,
Уплахирен, журан,
Куне с' богом (ил Јеховом)
Да је мир сигуран.

Ако слушаш „Press у“, „Tagblatt“
Већ ти уши бриде,
Јер не чујеш ништа друго
Само: Friede! Friede!

Залутах ли крај мацарске
Баре или реке,
Ту и жабе бекекећу:
Бéке, бéке, бéке!

У Загребу повлачи се
Опонент и дирко,
А председник чврето седи,
Јер се зове Мирко.

У сватовма где невеста
И црних и плави,
Свака носи, свака има
Сплет мирте на глави.

Јеси л' путник? Идеш у Трст?
(Ма и без пртљага)
Ето видиш, мораш проћи
Поред Мирдушлага.

Можеш ићи још и даље
(Не сквасивши саре), —
Ал је красаи овај дворац!
То је Мирамаре.

И у црно море може,
Ко има галија.
Све те свугде ва мир сећа.
Где: демир-капија.

Европа је здрава, — ето ј'
Термометром дирни,
Покашће ти много града —
Свц су Реумирни.

Ком се хоће и у Турску
Може да шпацира,
Па и ту ће увек срести
По којег емира.

Али можда Арбанаси
Оштре маче скрите?
Ајд' не лудуј, — зар не видиш
Ту су Мириците.

Пиштај Грчку, да л' је што год
У срдашце дира;
Да би речп, — она учи
На памет Омира.

И пештанска полиција
Цео свет фумигира, —
Та за бога, време ј' тера
До златног кумира.

Ето дакле, куд погледиш
Свуд су знаци мира, —
О том не мож' сумње бити,
Јер се — гарантира.

Ако когод декламира, —
Ето и ту мира.
Ако с' когод балсамира, —
Куд ћеш већа мира!

Ако ко што рекламира, —
Ето и ту мира.
Ако когод алармира —
Ето опет мира.

Једног речи сав те мирис
Светски уверава
Да је дошло време мира,
Чиста, здрава, права.

Само једно још не схвата
Моја брига бледа:
Кад је тако, на што нових
Шездесет торпеда!!!?

—.

Шетња по Новом Саду. СХСVIII.

„Sitte und Brauch der Südslaven“, тако се зове нова књига, дебела као „групдбух“, што је изишла ових дана у Бечу, и која описује обичаје јужних Словена, најпаче же Србов Хрватови и Блгаров.“

Но колико је та књига дебела и темељно рађена, ипак морам рећи да је непотпуна, јер многи и многи обичаји Срба, Хрвата и других Југословена, нису у овој књизи ни споменути.

Покушаћу, да бар са неколико података ову празнину поупим у жељи, да уважени г. писац, у другом издању ову моју допуну у обзир узети изволи. Тако су остали и ови обичаји:

1. Хрвати имају обичај, да одричу Србима

и ме, те да по Старчевићевој и Смичикласовој јектичавој логици доказују, да нема Срба.

2. Срби имају обичај, да за то ипак потпомажу Хрвате и да се „самосталности“ своје одреку, те Хрватима већину на сабору стварају.

3. Хрвати имају обичај, да у то исто време, кад без Срба не би могли на сабору ништа по вољи (себи) решити, певају лене песме, као на прилику: „Удри, удри ии дер штат, Славосрбом штрик о врат!“

4. Српски је обичај, даље, у срезовима где су сами, те нема ни једнога Хрвата, бирати из великодушија за посланике чисте Хрвате: Мирка Хрвата и Јозу Мишкатовића, који је у „Позору“ доказивао, да Срба можда има у Хотентотији и Новом Селанду, али у Хрватској нема баш ни једног.

5. Хрватски писци имају обичај да препишу латиницом српски превод какве класичне књиге, да да кажу да су они превели.

6. Срби (у Србији) имају обичај да грде сваком приликом Србе с ове стране Саве и Дунава, али то ништа не смета, да их у оскудици сопствених снага, примају за законодавце (некадашње), професоре велике школе, лекаре и т. д.

7. Код Хрвата постоји леп народни обичај, који у „Sitte und Brauch der Südslaven“ такође није споменут, а то је, да они ни једног православног Србина неће да метну за школског надзорника, па ни у Срему.

8. Србима је урођен и тај обичај, да где је већ раздвојени воле да уведу растројство, допашањем каквих нових политичних програма.

ПОДЛИСТАК

Чикина љубав.

(Продужење.)

Милева и Милица дођоше давно на мост, а чика Миша једва сад тек. Одмах преко моста простирала се шума.

Обе девојчице сале су на мост, па гледају, како бистра вода са необузданом брзином отиче.

Крај моста су биле са обе стране врло стрмените обале, обрасле са лепом чистом травом. Девојке су бацале шљунке у воду. У том је доспео и чика Миша.

— Ту сте, нисам ли вас зар стигао, задувај једва проговори чика Миша.

„Не гилт сад паша опклада, ви нас нисте ухватили,“ рекоше обе у један глас.

— Валца баш нисам полудио, толико трчати, па забадава. Ви биле побећи у шуму, па онда би ја изгубио опкладу. Овако сте у мојим шакама. Мирно примите што је виш, па ће мо се онда наново погађати. — Чика Миша наместио се како ће ухватити једну на ма коју.

„Знате шта, чика Мишо, рече лукаво Милева, ја ћу ево мирно седити, нећу се ни помаћи, али вас молим, да ми прво узберете онај Ивањски цвет на обали.“

— Хе, да ми ви утекнете — најпре пољубац, па онда цвет, рече чика Миша мудро.

„Па ево и ја стојим на билези, рече хитлено Милица. Милеви доцсите онај горњи, а мени онај испод њега, па

смо онда дужне озбиљно опкладу вам наплатити. Ја нећу пустити Милеву да побегне.

— Хоћете да побегнете, лукаве веверице, махаше Миша главом.

„Ал то не иде тако, чика Мишо, рече Милева, па ви нас нисте ухватили, ми смо могли отићи до шуме, само је требало неколико корачаја. Ми смо вас чекали, јер признајемо, да сте нам ви у друштву најмилији, ал ми нећемо да вам се намећемо — дакле, ако заслужите.“

— Тако је, додаде Милица.

Чика Миша беше сасвим уверен, да девојке истину говоре. Он се окренуо са моста и стао на обалу, да види де је Иванско цвеће. Обала је стрма, па је чисто страшно по њој се спузати, јер Ивањско цвеће стоји баш на половини. Али кад је погледао у оба дивна девојчета, све му се учини лако. Чика Миша спусти се у име бога низбрлице доле. Његове чизме беку од трчања по трави као стакло углађене. И он се поче одмах клизити: ал видећи да ће га превага тела однеги у реку, он се брзо спусти доле и ухвати се за траву. Трава се откине, а он се пуза даље. Дошао је до првог Ивањског цвета, ухватио се за њега и узбрао га.

„И мој и мој, викала је Милица.“

Чика Миша, клече, па се саже да довати и онај дољни цвет, али како се врло јако нагнуо, тако је свом снагом повукао корен од оног горњег цвета, за који се држао. Корен понусти, а чика Миша стрмоглав праметнувши се, стрпошта се у реку. Цилиндер и цвет ухвати вода и од-

9. Срби имају и тај народни обичај, да воле да напуштају своје стручне листове да пропадају, а држе туђе, који их грде.

10. Код описа народних обичаја при сватовма, заборавио је г. писац навести, да сватови трају по три дана и да се ту потроши, поједе и попије све, што се у кући нашло и што се од Чивутина на 200 процената интереса узајмило.

11. Хрватски је народни обичај терати из српских школа ћирилицу.

12. Народни је обичај православних калуђера (у Славонији) допуштати, да деца читају апостол преписан латиницом, јер се у школи црквена слова не уче.

13. Обичај Срба је и то, не уписивати се за чланове „Матице српске“, него само за чланове у кугланама, касинама и за чланове тоциљарског друштва.

14. У српске обичаје мора се бројати и то, што српско певачко друштво у Загребу при дочеку правосл. епископа Никанора није могло да спреми какву овадију, а за дочек бискупа Штросмајера спрема се на врат на нос.

15. Срби у нашим крајевима имају и тај обичај, да све своје потребе намирују пазаривањем код Чивута.

16. У југословенске обичаје спада и то, што Југословени обично не знају и неће да уче језике северних Словена: Руса, Чеха, Пољака и т. д.

17. Хрвати имају обичај ако су младенци да лупају туђе пенџере.

несе: а чика Миша се до грла окупао. — Он се диже из воде, а вода цури с њега на све стране.

Девојке се најпре уплашиле, а када се чика Миша диже горе, оне тад да се поискрећу од смеја.

Тужно је гледао чика Миша из воде, на девојке. Одело му се прилепило уз тело, коса пала на све стране, изгледа као покор. Цилиндер му се задржао код првог камена, њега је ухватио, али како ће напоље, кад је обала стрменита.

Сад се и девојкама разжалило, када су видели, да је сиромас чика Миша изгубио сав хумор.

Милева је опазила тамо даље једно пастирче са великом батином. Она га дозове, те они пруже ту батину чика Миши, а он се ухвати за батину, а њих троје једва га извуку напоље.

— Та то је грозно, промрмља чика Миша, ни цвета, ни пољубца.

„Немојте очајавати, чика Мишо, рече Милица, дугачак је дан данас, још ће те ви сретни бити.

— Враг ће бити сретан, а не ја, кад сам продао своју памет за туђу. Ђаво ме носи куд нетреба, говорио је чика Миша, а тресао је воду из рукава.

Девојке су се смејале, ал је чика Миша врло озбиљан, па се и оне држе.

„Знате шта, чика Мишо, рече Милева, немојте се срдити на нас, ми нисмо ни помислиле, на такав малер, тако смо се уплашиле, да нам ни књи крви није остало у жилама, када сте се ви преметнули. Него ја ћу отрчати до

18. У српске обичаје, који се у „Sitte und Brauch“ не спомињу, спада и то, што Срби кад хоће своје народне обичаје да науче и познаду, а они морају да траже немачке и уопште туђе књиге, као што је и ова гореспоменута, која има преко 40 великих шгаманих табака, и то је морао да напише — Др. Фридрих Краус, јер чланови Српског ученог друштва, Матице српске и толики српски професори нису имали каде, јер ко би онда с Бонгуом прави) жебезничке уговоре, ко би кортешовао при изборима посланика и ко би у кавани чачкао зубе?

У Ш Т И П Ц И.

△ На острову Самос ако има какав владин клуб, може се бар с правом звати „Самосталан клуб“, ал' овај наш загребачки, бога ми, не.

§. Хрватске занатлијске задруге усвајају повоскројени „кућевни ред“ загребачког сабора за употребу према својим шегртима.

□ „Истерлојд“ се недавно упео из петипих жила да докаже, да у Београду не постоји министарска криза; сад пак кад су ипак дошла три нова министра говори Лојд: Ето јесам каз'о да постоји криза у Београду!

⊙ Најпре смо имали аутономију на пергаменту (привилегије), сад ју имамо на паппру (зак. чл. IX), а још мало пак ћемо је имати још само на папчини (док се и ова не продере).

шумара, он пам је рођак, па ћу вам донети суво одело, док се ваше не осуши, да преобучете. — Милева је отрчала, тек што је речи изговорила. Међутим се указало и остало друштво. Разрогаченим очима гледали су чика Мишу, и наравна ствар да су се грохотом смејали. Али док су се они ту обавестили шта се збило већ се и Милева вратила, са измољеним оделом.

Друштво се сад спустило преко моста у шуму, а чика Миша је остао крај потока, да се пресвуче и осуши. Дан је био врло угодан и топао, те је за један сахат чика Миша осушио своје одело, и бадио се у њега. Истина да није било упеглао, а није било баш ни чисто, по у шуми доликује мала неуредност.

Е, сада су опет били сви на броју. Чика Миши се опет повратио хумор, а њима и старе или управо вековечите жеље. — Ено га опет крај девојака, де протестира што неће да испуне опклађено обећање. Девојке му доказују да није заслужио, јер нити их је у трчању ухватио, нити им је донео цвеће.

Чика Миша признаје ово друго, ал' оно прво не. Њега је унутарњи враг копкао, да пољуби девојке; а оне су га опет све то више дражиле на то. — За мало па је заборавио на све неугодности које су га здесиле, те је пристао на сваку лудорију коју су девојчице замишљале. — Ал' је срећан и блажен био, кад је коју за руку ухватити могао, па привући устима и пољубити. Врашке девојке биле су у догору, те чим је гурнула једна другу, то је био знак да је чика Миша ону пољубио у руку: тад је одмах

* * *
 + Богме ће Орловатска општина цијукнути
 ако јој наметну оног делију попа, што по селу чуда
 чини.

* * *
 × Поп Цијук је при избору у Орловату добио
 11 гласова; зправо толико, колико и Герман при из-
 бору патријара; па кад је овај ипак потврђен, сасвим
 је логично да буде и онај.

* * *
 Ж О г. Бурпазу у Вршцу чујемо да је најбољи
 карамболиста на билијару; и ономад је направив врло
 добар карамбол — посом о билијар.

Ђира. Хо брате, мени се све
 чини, да се у Београду појавила
 колера. Али се то тајп и прикри-
 ва, да се не би Европа уплашила.

Спира. А по чему ти то судиш?

Ђира. По чему? По председнику
 министарства, господину Гарашани-
 ну. Он је јутрос имао две столице,
 — а сад је добио и трећу.

Ђира. А шта велиш о нашем новом министру, г.
 Фехерварију?

Спира. Ја сам врло наклоњен да се томе радујем,
 јер чујем да тога господина хвале као вредна, вешта
 и правична. Само ми се име његово не допада.

друга протестирала: Лепо, Милеву сте пољубили у руку,
 а мене неволете!

— Та водем те голупче моје лепо, ушепртљиво је чи-
 ка Миша, те онда ухвати Милицу за руку, па љуби по
 хиљаду пута. „А мене!“ протестује Милева. Чика Миша
 онда ухвати и Милевину руку, те час у једну час у дру-
 гу љуби, док му се машући сад овамо, сад онамо главом
 мозак не заврти.

Он је сав сретан. . . две тако дивне девојчице оти-
 мају се за њега. У један мах забринуо се чика Миша. . .
 он шапуће у себи: „Ми виемо у Турској, па шта ћу са
 Милицом, па шта ћу са Милевом!“

Заиста тешка брига, да му је бар само дознати, која
 га већма воли, па онда би се ласно и он приклонио, јер
 он по чистој савести неби знао казати, коју већма воли. —
 Док је он тако штудирао и са ухваћеним рукама одостраг
 замишљен шетао, девојчице су отишле у шуму певајући.
 У један мах чује чика Миша, да га обе несташне и вес-
 ле цуре виу. Он се трже и одзове им се. А опе вичу:
 „брже амо, само брже!“

Чика Миша мора за сиренским гласовима.

Кад тамо, а њих обе стоје под једним кривим дрве-
 том, те упрле прст и показују горе међ рашљама једно
 гвездо, из ког су повелики младунци промолели главе, па
 зевају.

Чика Миша гледа у гвездо, па вели: Лепо, лепо,
 тичићи, да гле!

— Па што гледите рече Милева, пошките се па до-
 ватите гвездо.

Ђира. А како то?

Спира. *Fehér* значи бео; а *vár* значи град. А
 ја не пазим за потребно да се наш ратни министар
 зове „Београдски“.

Ђира. Њвти бога ти, боље је и то да се пештап-
 ски министар зове Београдски, него да београд-
 ски министри раде пештански.

П у с л и ц е.

„Застава“ вели, да су ваши посланици у Загре-
 бу дошли до такога успеха, о коме пре године и по
 ви један Србин ни сањати није могао. Бога ми, има
 право, ко би то и сањао, да код толиких наших док-
 тора, нико ни жале опипати неће болесним српским
 школама, где ђаци латинцом апостол читају.

Збиља. Пре године и по дава, ниемо још ни то
 сањали, да ће „Застава“ тако скоро голубипачке
 дописе приносити па жртву Херострату наше автоно-
 мије. (Али од сад ћемо вазда мало опрезнији бити
 при сањању, — па нас бар неће ништа изненадити).

Свему је време криво. Па и томе, што су у Пе-
 нти избор нашег Мише Димитријевића верифицирали.
 Јер сад ће бити зиме и клизавице, па им је жао би-
 ло г. Мандића, да још г ропадније падне него пре.

„Шта“ — трже се чика Миша, те промуца, „ја, зар
 ја да се нећем горе?“

— Па то није високо, а ми ћемо вам помоћи, наста-
 ви Милица.

„О децо, та зар вам неби било жао младунце од њи-
 хове мајке раставити,“ рече чика Миша трогателно.

— Та шта се ту пренемажеге, рекоше обе у један
 мах, и ухватише га једна под једно, а друга под друго
 раме, те га довукоше до стабла.

Чика Миши, као да је дошла важна мисао у главу,
 он се укочи па рече: „Причекајте мало, ово је врло важан
 трепутак. Пустите ме само.“

Девојке пустише чика Мишу, а он извади мараму из
 свог шпага, па обриса зпој са чела, па ће онда пуно ва-
 жно да каже: „Помислите, миле моје голубице, шта ви од
 мене захтевате. Можда ће те се ви после горко кајати. Чо-
 век ваља добро да се размисли, је ли му жеља мудра и
 какве последице могу бити. Видите, чика Миша отићи ће
 горе за вашу љубав, али баш кад буде хтео да гвездо
 скипе, а тичићи ће се заплакати, а ви знате да је у чика
 Мише меко срце, па ће чика Миша да се задрхће, и може
 се стропоштати са дрвета па ће остати на месту мртав.
 Шта би ти онда Милице радила? говори!“ уздахну чика
 Миша врло снажно.

— Ја би горко плакала, и неби се никад утешила,
 рече Милица, као бајаги снажжено.

„А ти Милево,“ упита чика Миша задовољан већ са
 првим одговором.

Лако је Гарашанину сада бити министар финансије, кад се зајмови праве, — ал волео би га видети онда кад дође до плаћања.

Опет су негде, око Тамишвара, пошту покрали. Али лопови су већ ухваћени, јер је сума била мала, па пије могао ветар да је далеко одува.

Многи се чуде што се у Београду јуристама не предаје право. То је са свим понатно. Данашње јуристе биће времепом судије, а Гарашанин може лако бити пред судом, — па ко вели, боље да ти људи не знају шта је право и законо.

Преводи са немачког.

Unser Wirth ist ehrlich; auch was er nicht verspricht, gibt er. = Наш је крчмар ерлав; и воду коју не обећа даје.

Wo ist dein Sohn? = Твој је син во

Aberglaube. = Али веруј!

Dieser Nebel ist dick. = Не бели се, бисер-дико!

Gott behüte dich von Reue. = Да ти бог да шешир из раја!

— Ја би умрла од туге, рече Милева намигнувши на Милицу.

Чика Миши је капнула суза из ока. Он је био блажеп. „Дакле морал је, красне моје голубице отуд тај, да се махнете те ваше жеље; зашто ти тако красна, да вечито плачеш, а ти тако мила да изгубиш твој буј и живот! Нека дакле тичићи стоје с миром, а ми хајмо у шетњу и забаву,“ заврши чика Миша усхићено.

— Лепо знате, проговореше обе у један мах, та да ту стоји момак, који има млађано и љубеће срце у грудима, па када би тај чуо, да ће једна за њим вечито несрећна бити, а једна умрети, тај не би од драгости ни мислио на смрт, већ би га љубав одпела у небо, а не на тако ергаво, рашљасто дрво. Ал ви немате млађана жара ви нас не волите, ви нас само залуђујете, а ми луде па не видимо то. . .

Чика Миша се узврпољао, незгодно га боцка диван о млађаном и љубећем срцу, те се све накашљује, па наједаред прекиде диван. . . „Та сто ћу пута насрнути на смрт, ал лепше је децо живети нег умрети“. . .

— Јест живети, ал љубити унадоше обе опет чика Миши у реч.

„Та да. . . ево ја ћу вам и ту жртву принети, ал кад вам скинем гвезде, онда држите образе. . . јер сад пардона неће бити“, рече чика Миша жестоко засукујући рукаве.

— Гилт, гилт, викнуше обадве у један мах и направиле се обе, да помогну чика Миши на дебю се попети.

Бука Дакле Смичклас каже да Срби у Троједници теже за „превлашћу.“

Шука. А како може он то казати, кад у Троједници и нема Срба! Од куда ће онда тежити за превлашћу?

Бука Та они до душе увек говоре да тамо нема Срба; ал' зар ти мислиш да онај, кога нема, пије у стању да чини човеку неприлике?

Шука. Ја држим да пије.

Бука. То се ти вараш. Ето па пример узми: новац Он баш онда чини човеку неприлике кад га нема!

Бука. Даклем Срби су обрали у Загребу?

Шука. А од куд то?

Бука. Па ви'ш ди имају орган, који каже, да је Срб обран.

Шука. Вараш се, тај орган ће се трудити' да Србин не буде обран, него да листа, цвета и напредује.

Ух, то је страшно!

Представи себи, драги читаоче, а особито ти драга читатељко, да нешто уђеш у какву собу, доста малену, па се обазреш око себе, и видиш уз дуварове озбиљна лица неких стравих, лично ти непознатих људи, који су упрли очи у тебе, а ћуте. То би чуд-

Чика Миша је заборавио, да је то било пре четрдесет година када се он на дрво пењао и да је он онда био бос. Али жестина љубави улила му је одважности, да учини дело нечувено и певићено. Он напрегне мишиће, а девојке га подпомогше, и он у први мах диже се до грапе, једна давно одломљена грапа, изгледаше као укобана јака. Кад, та се баш згодно наместила у половини од оне рашље, на којој је било гвезде, чика Миша је на том коцу, сад још има да се заплете ногама о грапу, да се дигне горе и да дохвати руком гвездо.

Наше цуре нису ни помислиле, да ће ослаблени чика Миша успети се до горе; па се почеше бринути због свог обећања.

— Ја му се педам пољубити, рече Милева, па ма морала бежати чак дома.

— Ни ја, рече Милица; већ знаш шта, да му кажемо, да остави гвездо, грехота је тичића, а он ће послушати, па кад се сиће и не донесе тичиће, а он је онда изгубио опкладу.

Обе дигоше главу да га викну да недира тичиће. Ал у тај мах повиче чика Миша: охо! — Јест чизма се склизнула, а руке се отпустиле. Чика Миша лети доле, а Девојке врисуше. Али где срећа, она грапа као колац, проби од остраг чика Мишин капут и задржа га висећа у ваздуху.

Чика Миша изгубио присуство, па виси као мртав, девојке се припале, па нит могу да вичу у помоћ, а поге им се скрачале, па не могу да трче.

(Продужиће се.)

поват положај био за тебе и опда, кад би ти ко ка-
зало, да су то све најпоштенији људи на свету, а камо
ли кад би знала, да су то све сами највећи злочинци
из целе Европе, да су се ту стекле убијце из свију
крајева наше земље, да је оно једно Шпанга, па до
његоа Питиљ и Берез, а после редом Францешкони,
што је убио писмоношу, да му отме новце, па неки
деран, што је убио рођену матер, па Шенк и Шло-
сарек, што су убијали девојке све па туцета и т. д.

Је л' да би то страшно било?

А видиш, драги читаоче, ја сам се ономад у
таквој себи налазио. Сам самцит бејаш у томе гроз-
номе друштву. Францешкони је упр'о очи на мој цеп,
где треба да стоји буђелар, Шпанга и његова компа-
нија само што не заиска кључеве од Вертхајмове
касе, а Шенк се чисто једио што нисам девојка.

Истина, то је било у кабинету Велтеовог „пан-
оптикума“ и убијце те беху само од воска, а не
од крви и меса (јер им је ове Козарек исцедио), али
су ипак зато страшно изгледали, да би им и восак
цедити ваљало. Њихове воштане очи и образи, та-
ко су живи били, да сам чисто мислио, да се на-
лазим усред Бакоњервалда или га врх Банстола, пак
ме дотични Пентански касири или чланови управе
каквог горњег новчаног завода опколели!

У први мах сам се тако поплашио, да сам се
већ био покајао, што нисам ого мало крајцара, што
имам, поклонно даи пре народном позоришту, боље
него да ми их сад ови лупежи отму, али кад сам се
уверио, да су они саме неме воштане слике, онда сам
се одмах престао кајати, и усудио сам се ближе им
у лице погледати. Сравнивао сам их, да видим, еда
ли има чега карактеристичнога, чега истоветног у спо-
љашној физиономији ових страшила светских, и нађох
заиста нешто, што је код свију једнако, нађох, да сви
од реда спадају у ону класу створова божијих што
се зове — човек.

Сви су они па један начин постали, све је њих
мајка под срцем својим носила, у боловима их рађа-
ла, својим млеком одојила, љуљушкала па топлом кри-
лу своје, певала им песме кад их успављивала и бу-
дила и све своје паде у њих уливала, да ће јој бити
стубови старости њене. да ће јој вратити негда храпу
материњску, да ће им душу пушити радошћу милином
и поносом

Али ах! . . .

Њих данас излажу као највеће злочинце и стра-
шила светска. „У место срца — гуја, у место душе
— бес!“

На чуњу.

Ој на мору појезије
где је ако широк пут,
плове лађе и галије
па све стране, бог зна куд.

Па међ толким галијама
плови и мој лаби чуи,
накићен је песмицама,
ма да није увек пун.

Без заставе брода није
опа му је част и штит,
и па мом се чуњу вије
ерпски барјак попосит.

Не питај га камо броди
не питам га баш ни ја
камо његоа судба води
то бог свети само зна.

Плови, чуње, не посрни
па широком мору том,
па кадкада тек се сврни
пристаништу: Стармалом.

Гиган.

Славном уредништву „Стармалог.“

у Бечу.

У бр. 161. „Заставе“ напао ме је дописник из „По-
савине“ врло жестоко због једне белешке у Вашем цеђе-
ном листу о меценату нашем г. Васи Јагазовићу. Молим
сл. уредништво да ми изволи овде потврдити, да ја не
само да нисам писао ону белешку, него да нисам имао
никаква утицаја ни за примање или непримање оне бе-
лешке у лист, што је изишла у 24. бр. „Стармалог“ под
рубриком „Пуслице“.

У Ц. Саду 17. октобра 1884.

С поштовањем
А б у к а з е м.

Драге воље потврђујемо, јер је истина, да г. Асука-
зем, нити је сам писао белешку у 24. бр овог листа, у
којој се помиње име г. Јагазовића, нити је имао никаква
утицаја на примање или непримање исте белешке.

Број 161. „Заставе“ још нам није дошао до руке, па
да би могли одговорити на „нападај“ који се сад уредни-
штва о. л. тиче. Али чудити се можемо, ако је ко у опим
речима нашао што увредљиво по г. Јагазовића.

Случајност та, што г. Јагазовић има баш то име
које има, — и што се место његова избора зове: „Бош-
њаци“, то је дало повода писцу оне белешке, да начини
онај (ако хоћете и рђав) калембур; а смисао тога калем-
бура могло је бар ур дништво „Заставе“ схватити (и тај
„нападај“ не примити); јер, да су Бошњаци кроз то-
лике векове гажени, то нам је свима и сувише позна-
то, а како је данас тамо, то уредништво „Заставе“ може
начитати из дописа, који су изишли у бројевима 155. и
158. — „Заставе“.

Уредништво „Стармалог“.

Исповест.

Даклем Старчевић је метуо руку на срце па нам се
исповедио. Било је, вели време, кад је он мислио да
нема Срба; после је било време кад је мислио да има
Срба. А сад се уверио да их заиста има јер види да ру-
ше домовину.

Да ли они домовину руше или не руше, то метимо
за сада на страну, еле доста тога да Старчевић само оне
признаје који што руше. — Али онда нам је опет чудно-
вато, како нас не признаде и онда, кад смо ружили и
срушили бана Рауха?

Класични изрази.

WWW.UNILIB.RS

„Ох, госпођице, кад сам ја прошао поред ваших прозора, — пуни перцери цвећа.“

„У великом усхићењу мом ништа вам мање ни више нећу писати, до ове две речи: Знајте, да ја знам, да ви знате, ко вам је синоћ серенаду правно.“

„Браћо, ви сте ме изабрали за свога послапика. Хвала вам! Ја ћу на сабору изражавати све оно, што ви хоћете, и што нећете! (Еј! Живо!)“

„Благочестиви христијани, још сам вам нешто хтео рећи, — али ви сте тако заборавни, да сад не знам шта сам вам хтео казати. Амин!“

„Хвала вам, докторе, ви сте ме излечили од мога недуга. Избавитељу живота мога, наслађуј се мојим другим дуговањем!“

Проба пера.

LVII.

Адвокат Сима.

Отац му је бербер био;
Бербери му и два брата;
Само Сима
Међу њима
Влиста сјајем адвоката.

Кад му браћу ко запита
„Зашт' и Сима бербер није
Као ви?“

Они веле: Хихи, хи!
Он додуше бербер није,
Али брије
Још вештије,
Него ми.

LVIII.

Неколико савета.

(Ако коме не жасне, неће му ни шкодити)

Уклони се кецу
Кад фасујеш гаже.
У мају месецу
Нек те шуме снаже.
Не радуј се зецу,
Кога истом траже.

Не одби перцу
Кад немаш менаже.
Не деверуј хецу, —
Он рађа бламаже.
Знај, да и кенецу
Прилика помаже.

Себичну грандецу
Не слушај, што каже.
Љуби ситну децу, —
Јер све друго лаже.
Не моли се свецу,
Који не помаже.

(И још ћу ти нешто рећи
У четири ока:

Никад немој песме писат',
Само ради срца!)

LIX.

Крчмарима и крч-Марицама.

Знате л' зашт' је креда
Тако страшно бледа?
— О томе се ова
Скаска приповеда:

Кад је Бахус лумновао
У стара времена,
Онда је и креда
Још била црвена.

Бахус је крчмаре
Приз'о на рочиште,
Креду им је дао
И рек'о им: „Пиш'те!

Све, што жедап човек
У желудац сирати,
Ако не мож' данас,
Сутра ће да плати.

И што пијав иште,
До воље вам дати,
И то кредом пиш'те —
Креда нек и плати.“

Кад је креда чула
У каквој је беди,
Сва се пренерази,
— Од страха побледи.

Одлете јој старо
Црвенило с лица, —
Пресели се на посево
Древних пијаница.

Г--д--н.

Практично.

У једном друштву разврзао се говор о томе, кад је најбоље време да се бере грожђе. Свако је рекао што је знао, по искуству или по чувењу. Ту се десило и један сељак, који је међу тим кроз прозор гледао и није ни чуо о чему се говори. Али друштву се прокте да чује и његово мишљење, па га гурнуше и запиташе, шта он мисли, кад је најбоље време да се грожђе бере?

„Но, па, — кад пудар оде у варош“ — одговори сељацин.

Иза сна.

Г а з д а р и ц а. Устајте, господине, већ је осам сати; треба да идете на предавање.

Ј у р и с т а. Шта!? Већ осам сати. Па зар ми то нисте могли пре казати?

Загонетке.

Љубица. Ја не знам Стеване, пре венчања нашег био си ти са свим други човек, ал од како смо се венчали, ти си ми постао нека загонетка, коју не могу да решим.

Стеван. О, за дивно чудо, од тога истог доба постала си и ти мени нека нерешена загонетка. — А знаш ли ко ће нам те загонетке решити?

Љубица. Ко?

Стеван. Часна конзисторија.

Мандина невоља.

Мати. А што си се ти, Мандо, тако спуждила?

Манда. Како не би. Данас сам била на исповести, на ми је господин плебанш заповедио да код куће читам пет оцеша, — а ја не знам више само један.

У гостионици.

Гост паручи по пржена пилета. Кад му келнер донесе, а оно на таџиру нема више од три комадића.

Гост. Шта? Зар је то по пилета?

Келнер. На служби; то је по пилета.

Гост. Па знате ли што. Посите ви то у кујну на траг, а донесите ми ову другу половину.

ИЗИШАО ЈЕ ИЗ ШТАМПЕ

„ОРАО“

ВЕЛИКИ ИЛУСТРОВАНИ КАЛЕНДАР ЗА 1885.

СА НАЈОДАБРАНИЈОМ САДРЖИНОМ И 25 ВЕШТАЧКИ ИЗРАЂЕНИХ СЛИКА

ГОДИНА ЈЕДАНАЕСТА

Цена 50 новч или 1 динар

Ко поручи најмање 25 ком. за готов новац, добија комад по 33 новч. Наручбине ваља упућивати издавалац-штампарији А. Пајевића у Н. Саду.

ПОЗИВ НА ПРЕТПЛАТУ.

С четрдесетим бр. „Наше Горе Листа“ истиче претплата за трећу овогодишњу четврт. Узевши укупно све време, од како је „Наше Горе Лист“ први пут угледао свет, а то је сад управо година дана, онда се може рећи, да то баш није мала ствар; а кад се обазремо још на прилике, у којима нам је лист поникао, и кроз које је за ту минулу годину пролазио, онда је то још важнија околност, која иде у прилог свему бићу нашега органа. Кад се могао да сада одржати, да не угине, онда има пуно наде, да ће се за у будуће моћи још боље учврстити, тако, да му никакве локалне неприлике неће моћи онстанка пољуљати. Једина ствар само могла би му натрунчити, а то је одзив од стране претплативка, чијој је милости и немилости и овај наш као и сваки други лист остављен. Ако је нашем овдашњем свету кад и спом из околине стало до тога, да „Наше Горе Лист“ не само и у будуће излази, него да се што више учврсти, онда му не остаје друго, него да га претплатом својски потпомогне. У то име обраћамо се на штоване предбројнице дојакосиће и на оне, који ће то да буду, да нам претплату што скорје пошаљу, и да се иначе заузму,

да нам лист што више „материјалног пријатељства“ стече, а за остало ћемо ми сву моралну снагу своју заложити, да „Наше Горе Лист“ у сваком погледу своме позиву и очекивању штованих читалаца што потпуније одговори. Од испуњења све наше скромне жеље за материјалним одзивом зависеће испуњење услова, који су нам преко нужни зарад онстанка самога листа.

Ми своје рек. смо, а на публици је сад да своје учини! Уредништво и администрација „Наше Горе Листа.“

ОГЛАСИ.

НАЈБОЉИ
ПАПИР ЗА ЦИГАРЕТЕ
ЈЕ ПРАВИ
LE NOUVEAU

ФРАНЦУСКИ ФАБРИКАТ
од **SAWLEY & HENRY** у Паризу.
Ваља се чувати од подражавања!

Само је онда овај папир за цигарете прави, ако је на сваком листу отисак „Le Nouveau“ и ако сваки картон има марку штитицу и сигнатуру.

Sawley & Henry
Propri. du Brevet.
SEULS FABRICANTS.
17 Rue Beranger à PARIS

Fac-Similé de l'Etiquette

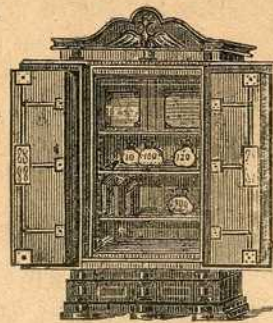
11-36

КАСЕ

по најновијој американској системи
сигурне од ватре и харе
из фабрике

ФЕЛИКСА БЛАЖИЧЕКА

У БЕЧУ

у солидности и каквоћи израде не уступају ни једној до сада познатој фабрици а у цени су знатно јефтиније. — Наручбине прима и одправља госп. Ђорђе Миличевић, трговац у Бечу, **Lazzenhof**, код кога се могу мустре видити и цене сазнати.

25-33